

Sygn. akt I UK 70/18

POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania S. K.
przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności
w województwie [...] w [...]
o ustalenie stopnia niepełnosprawności,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 5 marca 2019 r.,
skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w S.
z dnia 12 października 2017 r., sygn. akt IV Ua [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z 12 października 2017 r., IV Ua [...] oddaliła
apelację S.K. (wnioskodawczyni) w sprawie o ustalenie stopnia niepełnosprawności.

Wnioskodawczyni zaskarżyła wyrok Sądu drugiej instancji skarga kasacyjną
w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wnioskodawczyni
powołała się na oczywistą zasadność skargi, ponieważ żaden przepis nie wyłącza
możliwości udzielenia wskazań, o których mowa w art. 6b ust. 3 ustawy z dnia 27
sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz o zatrudnianiu osób
niepełnosprawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721) dla lekkiego
stopnia niepełnosprawności w zakresie korzystania z usług terapeutycznych i
rehabilitacyjnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wnioskodawczynie nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania, ponieważ nie jest oczywiście zasadna. Zasadności tej pełnomocnik wnioskodawczynie upatrywał w naruszeniu art. 6b ust. 3 pkt 6 ustawy o rehabilitacji polegającym na przyjęciu takiej wykładni tego przepisu jako wyłączającej możliwość udzielania wskazań, o których mowa w art. 6b ust. 3 tej ustawy dla osób o lekkim stopniu niepełnosprawności w zakresie korzystania z usług terapeutycznych i rehabilitacyjnych. Tymczasem z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika, by Sąd drugiej instancji kierował się takim rozumowaniem. Z uzasadnienia tego wynika, że zarówno Sąd pierwszej jak i Sąd drugiej instancji uwzględniły przy wydawaniu orzeczeń opinie biegłych, z których albo wynikało, że wnioskodawczynie nie może zostać zaliczona do osób niepełnosprawnych co z kolei tłumaczyło brak wskazań w tych opiniach w zakresie zabiegów terapeutycznych i rehabilitacyjnych (biegli z zakresu okulistyki, gastrologii, endokrynologii, ginekologii, dermatologii) albo, że wnioskodawczynie jest osobą niepełnosprawną w lekkim stopniu, lecz nie wymaga wskazań zawartych w pkt 6 (biegli z zakresu interny, neurologii i reumatologii). Sąd drugiej instancji nie miał w rezultacie faktycznych podstaw dla wydania orzeczenia w przedmiocie korzystania przez wnioskodawczynię z usług terapeutycznych i rehabilitacyjnych.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.